

alt dette og alle Vønninger til det levende Værn.

Formanden (Berg): Dersom ærede Medlemmer, der opholde sig i Salen, vilde indtage deres Pladser, tror jeg, at de vilde høre bedre, og at navnlig ogsaa Tilhørerne vilde være dem taknemlige derfor.

Wagner: Altsaa, jeg synes, at det vilde være det Bedste at affaffe det levende Værn; for at leve for at spille den bly Viol i Græsset for 15 Millioner Kroner om Aaret, er mere end komisk. Det vilde være meget simplere at affaffe det Hele og leve som Ræven i de østerlandske Eventyr, der mente at kunne frelse Bøllen ved at spille død. Den mærkede først, hvad det betød, da man rev Hjertet ud af Livet paa den. Men saaledes er det altsaa, at de Herrer ønske, at vi skulle ligge paa den aabne europæiske Landevei. Blot det da ikke gaar os som Ræven, thi paa den gjorde det ondt. Jeg tror ikke, at den Plan er god. Jeg kan ikke se, at det Parti, som adopterer et saadant Program, kan behænde Nogen, at de bestynde det for Forsvarsnihilisme. Jeg kan ikke se, at Konsekvensen af dette Program kan blive Andet end Forsvarsnihilisme, og jeg kan ikke Andet end give den ærede Ordfører Ret i, at, dersom vi ikke have et fast Punkt, som kan støtte os, ere vi udfatte for alt dette, og saa indbrømmer jeg, at vore Geværer, Kanoner og Skibe ere en Fare for os, er Noget, som nemt kan tildrage sig Opmærksomheden. Dersom vi ikke kunne sikke os imod, at dette ved en Overraskelse falder i Tjendens Hænder, er det bedre ikke at have Noget deraf. Der bliver med andre Ord ikke Mening i vort Forsvar, medmindre vi have et fast Punkt. Det er min Overbevisning, at et fast Punkt er nødvendigt for os fra et militært Synspunkt og fra et økonomisk Synspunkt, fordi vi uden det let kunne drages ind i en hvilken som helst europæisk Konflikt.

J. L. Hansen: Da det ærede Medlem, der nu satte sig, har gjort en Del almindelige Bemærkninger, maa det maasse ogsaa være mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg skal ikke følge ham paa hans lange Foredrag om, hvorvidt det er nødvendigt, at vi besætte Kjøbenhavn og tage de andre Befæstningsforanstaltninger, fordi jeg tror, at de, der ikke i Forveien vare derfor, ikke ved hans Foredrag ere blevne overtydede om Nødvendigheden af disse Foranstaltninger. Jeg skal gaa tilbage og holde mig til, hvad der ligger for, det er om Be-

villingen af de Penge, som Regjeringen har forlangt til disse provisoriske Foranstaltninger. Jeg tror nu ikke, der kan være Tale om, at vi, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) mente, at der var Tale om, i den 11te Time skulde tage nogen anden Position, end vi hidtil havde taget. Der har jo været Tale om, at vi skulde bruge saglig Forhandling, og jeg tror vel nok, at det nu vil kunne siges, at Folkethinget i denne Periode har forhandlet sagligt, maaste saa sagligt, at enkelte af Sagerne komme til at lide derunder. Naar man altsaa efter denne Betragtning spørger, om dette Thing sagligt set har en Pligt til at bevilge disse Penge, som Regjeringen forlanger, og hvorom der er Uoberensstemmelse, for det kommende Aar, maa man først sige, at Hovedreglen naturligtvis er den, at Folkethinget har en formel Ret til at sige Nei til disse Bevillinger. Hvis Folkethinget havde en Pligt dertil og kunde tvinges dertil, maatte der altsaa være en virkelig Grund, der kunde nødvendiggjøre dette, der maatte enten være en paatrængende Nødvendighed eller en konstitutionel Pligt, eller en gyldig Lov maatte tilsiige, at Folkethinget havde en saadan Pligt til at bevilge Pengene. Jeg tror nu ikke, der fra nogen som helst Side kan siges, at der foreligger en saadan Pligt for Thinget. Vi maa vel hufte paa, at der ikke er Tale om at bevilge Penge til, hvad der hidtil er foretaget og gjort af den Slags Ting, men om at bevilge Penge, som skulle udgives i Fremtiden, altsaa for det kommende Finantsaar. Det maa vi vel mærke, det er det Hovedsynspunkt, der ligger for, naar der spørges, om vi have den Pligt at bevilge disse Penge. Spørger man, om det er paatrængende nødvendigt at bevilge dem, tror jeg, man vil kunne sige, at de store Bevillinger til Gendarmerne og til de store Befæstningsanlæg ikke ere paatrængende nødvendige, i hvert Fald ikke i en saadan Grad, at Thinget skulde have nogen Pligt til imod sin Villie at bevilge fremtidige Udgifter dertil. Man kunde jo ogsaa spørge, om der ikke var en eller anden konstitutionel Pligt, en retlig god Sædvane eller Skik, der siger, at Folkethinget burde bevilge disse Penge. Jeg kan ikke indse, at en saadan tilstedede, tværtimod maa man sige, at det Modsatte af en saadan Sædvane og Skik er tilstede, idet det er en stor Ustik, at en Regjering imod Folkethingets Villie kan bevilge sig selv Penge og benytte sig deraf til at sige, at naar den har begyndt med ubevilgede Penge, er der en Pligt til at fortsætte. Jeg tror ikke, at der derved kan siges at paalægges Thinget nogen som helst konstitutionel